

Arrest

nr. 343 182 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2025.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)” van 11 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 19 oktober 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 18 oktober 2026 (AD, landeninformatie, stuk 1).

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift de actualiteit van haar bescherming in Griekenland in twijfel trekt, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij de verwerende partij, maar eens hieraan is voldaan, komt het de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, toe om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aan de verzoekende partij zelf en niet aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat zij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het de verzoekende partij toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vevat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende

socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij kampt met duizeligheid en een gebrek aan gevoel in haar linkerarm (NPO, p. 13). Zij legt ter ondersteuning hiervan medische documenten neer uit België waaruit blijkt dat haar linker elleboogzenuw een letsel vertoont van matige intensiteit waarbij er geen sprake is van een evolutie (in de positieve of negatieve zin) of van een significante vertraging aan de elleboogzenuw en dat de klachten van duizeligheid te wijten zijn aan benigne (goedaardige) paroxismale positieduizeligheid waarbij er een vermoeden was van de huidziekte pityriasis rosea/huidgriep. Uit deze documenten blijkt echter op geen enkele wijze dat haar pathologieën een niveau van ernst zouden bereiken waardoor medische behandeling zou vereist zijn die in Griekenland niet beschikbaar zou zijn.

Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij ondanks de door haar opgeworpen medische problemen, waaromtrent zij verklaarde dat zij reeds in Turkije soms aan duizeligheid leed en dat haar probleem met haar

arm reeds in Gaza bestond (NPO, p. 13), in staat was om tijdens haar jarenlange verblijf in Turkije in haar onderhoud te voorzien door er als mecaniciens en in een kledingbedrijf te werken (NPO, p. 7). Daarnaast kan er opgemerkt worden dat zij op 30 januari 2024 bij de DVZ verklaarde dat zij zich fysiek goed voelde en, behalve op te merken dat zij het omwille van de oorlog in Gaza psychologisch moeilijk heeft, verklaarde dat zij persoonlijk geen problemen van medische of psychologische aard ondervond (AD, DVZ, DVZ-vragenlijst; vraag 29 en Bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 30/01/2024).

Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar heden mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar in erbarmelijke omstandigheden verblijven, een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet concreet en op overtuigende wijze aangetoond. De door verzoeker aangehaalde problemen volstaan niet om aan te tonen dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar in geval van terugkeer naar Griekenland zou verhinderen haar rechten als statushouder te doen gelden. Zij toont niet concreet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische en medische problemen en de impact ervan zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Op basis van voorgaande kan aldus niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. De verzoekende partij brengt, wat betreft haar persoonlijke situatie, geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangegeven is de ADET van de verzoekende partij nog geldig tot en met 18 oktober 2026 (AD, landeninformatie, stuk 1). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat zij deze tijdens een feestje in Sint-Niklaas kwijtgeraakt zou zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk (NPO, p. 11). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland. Ze geeft ook uitdrukkelijk aan dat zij hiertoe nog geen stappen ondernomen heeft (NPO, p. 11). Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen hieromtrent, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Verzoekende partij kan in het verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden omtrent het verlengen van een Griekse verblijfsvergunning aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 18 oktober 2026.

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en handelswijze van verzoekende partij. Zo blijkt dat zij al na twee maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus en amper twee dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten, doorgereisd is naar België (NPO, p. 7). Het is voor verzoekende partij op basis van dergelijk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien verklaart verzoekende partij meerdere keren dat België vanaf het begin haar eindbestemming was (NPO, p. 7 en 9-10). Er blijkt niet dat verzoeker daadwerkelijk de intentie had om te proberen haar leven als statushouder op duurzame wijze in Griekenland uit te bouwen en vorm te geven. Dit blijkt ook uit haar verklaringen die aangeven dat zij slechts

beperkte stappen ondernomen heeft om haar leven als statushouder uit te bouwen in Griekenland. Zo verklaart zij nooit naar werk gezocht te hebben omdat Griekenland niet haar bestemming was (NPO, p. 9-10). Evenmin zocht verzoekende partij naar huisvesting in Griekenland. Zij verbleef nadat zij te weten kwam dat zij een status had in Griekenland nog een maand in het opvangcentrum van Chios en vertrok daarna vrijwel meteen naar België. Nochtans kreeg zij bij het verlaten van het opvangcentrum de contactgegevens van een organisatie die hulp biedt bij het vinden van huisvesting (NPO, p. 8 en 10). Verder ondernam verzoekende partij ook beperkte pogingen om de Griekse taal te leren. Zij kreeg in het opvangcentrum te horen dat zij dit zelf moest regelen, maar heeft zelf niet naar cursussen gezocht (NPO, p. 9-10). Verzoekende partij verklaart in Griekenland niet over een AFM en een AMKA beschikt te hebben (NPO, p. 10). Uit algemene informatie blijkt nochtans dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij maakt, gelet op het feit dat zij al na twee maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus en amper twee dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten uit Griekenland vertrok, niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om de AMKA aan te vragen en te laten activeren. Zij was bijgevolg niet in de onmogelijkheid om over de nodige documenten te beschikken om legaal te werken in Griekenland. Zij toont bovendien ook niet aan dat zij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om indien nodig haar AMKA te verkrijgen en te activeren. Uit de verklaringen van verzoekende partij kan geenszins blijken dat zij alle van haar te verwachten stappen ondernomen heeft om haar situatie in Griekenland te verbeteren en aldaar een leven uit te bouwen.

Met betrekking tot de kritiek van verzoekende partij op de Griekse gezondheidszorg, dient opgemerkt te worden dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Griekenland. Zij legt Griekse medische attesten neer waarin staat dat zij omwille van dermatologische letsels aan haar geslachtsorgaan voor verder onderzoek en behandeling werd doorverwezen naar een ziekenhuis (AD, documenten, stuk 5). Zij begaf zich in het opvangcentrum van Chios naar een verpleegster aan wie zij de huidaandoening aan haar genitaliën toonde waarna zij, weliswaar 23 dagen nadat zij de verpleegster geraadpleegd had, een afspraak kreeg in het ziekenhuis van Chios waar zij tot tweemaal toe onderzocht werd en waarbij een dokter haar een zelf voorschreef die zij later op Chios en in Thessaloniki kocht (NPO, p. 13-14). Verzoekende partij verklaarde dat men haar in het opvangcentrum voor de pijn in haar arm en haar duizeligheid niet doorverwees naar het ziekenhuis. Echter gaven ze haar in het opvangcentrum omwille van deze klachten wel Paracetamol omdat er geoordeeld werd dat zij omwille van haar klachten niet naar een ziekenhuis hoefde te gaan (NPO, p. 14). Verder kan niet blijken dat verzoekende partij, ondanks haar ontevredenheid over de medische opvolging in het opvangcentrum van Chios, verdere stappen ondernam om andere medische zorgen te krijgen hiervoor.

Zij verklaarde immers dat zij in Athene of Thessaloniki, nadat zij het opvangcentrum op Chios had verlaten, behalve voor de zelf die zij voor haar huidaandoening in Thessaloniki aanschafte zich nooit naar een dokter, ziekenhuis of apotheek begaf (NPO, p. 14). Uit haar verklaringen kan bijgevolg niet blijken dat zij de nodige stappen heeft gezet om haar rechten op medische of psychologische verzorging te bekomen terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De verzoekende partij toont concreet niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die in Griekenland internationale bescherming

heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verzoekende partij maakt verder op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, maar er kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Zij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat de politie haar bij aankomst in Griekenland racistisch behandeld zou hebben (NPO, p. 11). Hoewel dit ten eerste betreurenswaardig is, volstaat dit niet om te spreken van mensonterende of vernederende behandeling. Bovendien stelt verzoekende partij voor de rest geen problemen meer gehad te hebben met de Griekse politie (NPO, p. 11).

In de mate verzoekende partij aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, liggen er in casu geen elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij concreet aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

In de aanvullende nota van 24 november 2025 bekritiseert verzoekende partij het door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte rapport "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants", gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden onderstreept dat ook in de hierboven gedane analyse van de algemene situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming erkend wordt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk is, onder andere door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Echter kan uit het geheel van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat alle begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. Derhalve blijft onverminderd overeind dat, hoewel voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming, een individuele beoordeling noodzakelijk blijft waarbij de persoonlijke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker als statushouder in Griekenland doorslaggevend zijn. Het komt dan ook wel degelijk aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. Gelet op hetgeen supra werd vastgesteld, slaagt zij daar niet in.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te

voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Met betrekking tot het feit dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de wet aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie verbindt en dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wel ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van de termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft dus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Dat zijn situatie door het niet respecteren van deze termijn verslechterd is omdat de toestand van terugkerende statushouder naar Griekenland nog slechter is dan deze van statushouders die in Griekenland blijven zoals hij betoogt in het verzoekschrift, kan niet worden gevolgd. Verzoeker koos er zelf voor om de EU lidstaat waar hij als vluchteling werd erkend (quasi onmiddellijk) te verlaten. Hierboven is gebleken dat de verblijfvergunning van verzoeker in Griekenland nog steeds geldig is en dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zich als statushouder met een geldige ADET in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, noch dat hij in een dergelijke situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar deze lidstaat. In het kader van het huidige beroep dient de vraag beantwoord te worden of in het geval van verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, al dan niet wordt weerlegd. Om de hierboven uiteengezette redenen werd besloten dat dit vermoeden in casu niet weerlegd wordt. Dat de commissaris-generaal niet binnen de voorziene ordetermijn besliste, doet hieraan geen afbreuk.

9. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing in de aanvullende nota naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

10. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 24 februari 2026 staat het volgende vermeld:

Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch.

De voorzitter willicht het verzoek van de verzoekende partij ter terechtzitting om de zaak achter gesloten deuren te behandelen in.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De raadvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer m.b.t. de brief van Mr. Lahaye en de Europese Commissie betreffende de huidige situatie in Griekenland van de statushouders (maar bepaald inzake de AMKA en ADET) en een update van de situatie in Gaza.

Verder verwijst de raadvrouw van de verzoekende partij naar de arresten van de Verenigde Kamers, die nog niet vermeld werden in de aanvullende nota. Deze arresten impliceren dat de analyse die door de Raad gemaakt werd, niet langer gevolgd kan worden. Rekening houdend met het profiel van de verzoekende partij is deze redenering wel degelijk problematisch.

De verzoekende partij is in 2019 reeds vertrokken uit Gaza, in 2021 in Turkije getrouwd met haar nicht, die nu dus haar echtgenote is en die naar Gaza teruggekeerd is om te bevallen. De verzoekende partij is uit Turkije vertrokken in 2023, wilde naar België gaan, maar werd gestopt in Griekenland en werd daar erkend. Zij werd daar geconfronteerd met ernstige medische problemen waaronder schurft. Zij heeft verder ook pijn aan haar arm en last van duizeligheid, waarvoor zij geen behandeling gekregen heeft of onderzocht werd. De verzoekende partij heeft ook een conflict met haar broer dat belangrijk is voor de beoordeling van de bescherming in Griekenland.

De raadvrouw van de verzoekende partij stelt dat de verzoekende partij klachten heeft van duizeligheid en positieduizeligheid waardoor zij niet langer zware arbeid kan verrichten, dermatologische letsels en een huidziekte. De problematiek met haar linkerarm betreft een probleem met de elleboogzenuw. Er is geen evolutie, maar er is wel sprake van een significante vertraging dus dit maakt een kwetsbaarheid uit.

De vrouw en kindje van de verzoekende partij wonen nog in Gaza en de raadvrouw stelt dat als men de beelden van Gaza bekijkt dan is het waarschijnlijk dat de verzoekende partij het moeilijk heeft met het feit dat haar echtgenote en dochter nog in Gaza wonen. Het klopt dat de verzoekende partij in Griekenland niet veel geprobeerd heeft, maar de advocaat herinnert eraan dat de verzoekende partij in Griekenland al ziek was en stelt dat een terugkeer niet mogelijk is. De verzoekende partij werd erkend op 19 oktober 2023, indien zij haar Griekse documenten nog heeft, vervallen deze op 18 oktober 2026, waarbij rekening houdend met de termijnen voor het hernieuwen ervan, wat meer dan een jaar kan duren (zie verslag), veilig kan aangenomen worden dat de verzoekende partij minstens tijdelijk terecht zal komen in een situatie van verregaande deprivatie.

De raadvrouw van de verzoekende partij verwijst naar het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij waardoor de onontvankelijkheidsbarrière t.o.v. Griekenland opgeheven kan worden. Het GEAS-systeem verzet zich niet tegen een onmiddellijke erkenning. Verder verwijst zij naar de arresten van de Raad, het merendeel Franstalig en naar de situatie van Gaza zoals uiteengezet in de aanvullende nota. Eerder dan een nieuw onderzoek door het CGVS te bevelen, kan de Raad dus erkennen. Er zijn geen tegenindicaties om rekening te houden met de erkenning in Griekenland. Het is voor verzoeker belangrijk om zijn vrouw en kind te kunnen overbrengen. Als het CGVS effectief binnen 15 dagen een antwoord had gegeven dan had de verzoekende partij in theorie de mogelijkheid gehad om in Griekenland gezinshereniging aan te vragen. Vandaag de dag is dit echter totaal onmogelijk.

De raadvrouw van de verzoekende partij denkt dat de verzoekende partij zich hiervoor deels schuldig voelt, wat een psychologische implicatie heeft op haar die niet te overzien is en dus een bijkomende kwetsbaarheid

uitmaakt die deels veroorzaakt is door de duurtijd van de procedure, in die zin dat gezinshereniging juridisch-technisch niet meer mogelijk is in Griekenland als vluchteling.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat hij in 2019 vertrokken is uit Gaza omwille van de algemeen instabiele situatie alsook als gevolg van een conflict met haar broer. De verzoekende partij is naar Turkije gegaan via Egypte. In Turkije had zij geen geld, al haar spaargeld was opgebruikt om de medische behandeling van haar vader te betalen die aan een hartaandoening leed. Zij heeft in Turkije gewerkt, maar bevallen vrouw is gekomen en zij zijn daar samen 8 maanden gebleven. Zij is dan zwanger geraakt, maar bevallen kostte teveel geld daar want ze hadden geen ziekteverzekering waardoor ze dit niet konden betalen. Zij had geen andere keuze dan terug te gaan naar Gaza om te bevallen. Ondertussen is de verzoekende partij naar Griekenland gegaan, 3 maanden na haar aankomst werd zij erkend als vluchteling, maar zij heeft niets meer dan enkel papieren gekregen.

De verzoekende partij is op vraag van haar vrouw en dochter naar België gekomen en heeft hulp van haar oom -die in België woont -gekregen om naar België te komen.

De verzoekende partij stelt nog dat haar vrouw en kind in zeer moeilijke omstandigheden in Gaza verblijven en vraagt om hen te redden uit Gaza. Hun huis is vernield en zij wonen in een tent. Zij willen gewoon een stabiel leven.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 22 december 2025.

5.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij door middel van haar aanvullende nota's na de beschikking van de Raad van 9 december 2025 bijgebrachte informatie inzake de situatie van statushouders in Griekenland, geen ander licht werpt op de conclusie in punt 3 deze beschikking wat betreft de beoordeling van de algemene situatie van statushouders in Griekenland:

“Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalzekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54)."

De rapporten AIDA, "Country Report Greece", September 2025, RSA/PRO ASYL, "Recognised Refugees 2025/ Access to documents and socio-economic rights", March 2025, RSA, "No support for refugees returned to Greece", 20 maart 2025 werden al bijgebracht door verzoekende partij en hiermee werd rekening gehouden bij de analyse van de algemene situatie van statushouders in Griekenland in de beschikking van de Raad. Het bericht van RSA van 30 september 2025 betreffende wachttijden voor de verlenging van de ADET stelt dat eind juni 2025 6 452 aanvragen voor verlenging van verblijfsvergunningen hangend waren. Daarvan waren 1 541 verlengingsaanvragen al meer dan een jaar in behandeling en 1048 al meer dan 6 maanden. Dit betekent dat 40% van de ADET-verlengingsaanvragen eind juni 2025 al meer dan zes maanden in behandeling waren. Deze informatie ligt in de lijn van de informatie op basis waarvan de beschikking van de Raad is gebaseerd en noopt niet tot een andere conclusie wat de algemene situatie van statushouders in Griekenland betreft. Ook verwijzingen naar de door middel van een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota bijgebrachte brief van RSA van 16 januari 2026 inzake vereisten wat betreft de toegang tot werk en gezondheidszorg en de brief van de Europese Commissie van 4 december 2023 waarnaar de brief van RSA verwijst, zijn niet van aard de beoordeling van de Raad in de beschikking van 9 december 2025 van de algemene situatie van statushouders in Griekenland om te buigen. Zij illustreren verder de evolutie naar toenemende bureaucratische complexiteit voor statushouders in Griekenland en de precare leefomstandigheden waarmee statushouders als gevolg van deze complexiteit en administratieve obstakels kunnen belanden, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat alle statushouders in Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat een diepgaande individuele beoordeling niet langer noodzakelijk zou zijn. Waar in de nota nog wordt ingegaan op de "nieuwe" nota van de commissaris van 16 januari 2026 en de nota van de commissaris-generaal van 17 november 2025 kan slechts worden vastgesteld dat deze nota's niet voorliggen en dat deze ook niet aan de aanvullende nota van verzoekende partij worden toegevoegd zodat de Raad de inhoud ervan niet kan nagaan. De kritiek van de verzoekende partij dat de emailuitwisseling waarop deze nota's zijn gebaseerd niet zijn bijgebracht en dat dit een schending uitmaakt van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij in de aanvullende nota betoogt dat volgens deze door haar voorgelegde informatie een actieve AMKA nodig zou zijn om een AMA te bekomen, wat dan weer nodig is om voor het eerst tewerkgesteld te worden, merkt de Raad ten overvloede op dat de brief van de Commissie waarnaar verwezen wordt dateert van 4 december 2023 en dus voor de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 die in werking trad op 1 april 2024 en dat pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving de AMKA gedeactiveerd wordt afgegeven ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21).. De Raad wijst erop dat in het recentere Verslag Feitenonderzoek statushouders Griekenland van september 2024 wordt gesteld dat statushouders voor het dagelijks leven en werk een AMA (National Insurance Number) nodig hebben naast een verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal nummer (AFM), een sociale zekerheidsnummer (AMKA) en een bankrekening. Verder wordt gesteld dat een AMA vereist is indien de statushouder voor het eerst gaat werken, en dat de statushouder deze ontvangt na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden en bij de aanvraag voor een AMA zijn volgende documenten nodig: Verblijfsvergunning; Werkgeversverklaring (formulier E3); AFM; AMKA; Adresbewijs; Bankrekeningnummer (Verslag Feitenonderzoek, p. 38). Refugee Info stelt dat statushouders voor hun AMA naar het dichtstbijzijnde EFKA kantoor moeten gaan en volgende documenten voorleggen: "*your registration card or your residence permit (and passport, if you have one); A copy of your AMKA document; Your AFM (tax number); Your employer's letter for a job offer («βεβαίωση πρόσληψης») (solemn declaration, officially certified online or at any KEP that will state the date of your hiring; Proof of address (this is needed for the EFKA officer to check if you have gone to the competent EFKA office); Your IBAN*". Beide bronnen die dateren van na de brief van de Commissie verwijzen bijgevolg naar een AMKA en niet naar een actieve AMKA als één van de voor te leggen documenten voor het bekomen van een AMA. Verder dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie ook blijkt dat een AMA enkel vereist is bij een eerste tewerkstelling en dat de AMKA na registratie van het eigenlijke arbeidscontract geactiveerd wordt. Waar in de brief van RSA verwezen wordt naar obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's

vermeld in de brief van de Europese Commissie van december 2023, stelt de Raad vast dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

5.2. In de beschikking van 22 december 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende overwegingen: (1) verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, (2) haar ADET is nog geldig tot 18 oktober 2026; (3) ze had niet de intentie om op duurzame wijze een bestaan als statushouder uit te bouwen in Griekenland aangezien zij al na twee maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus en amper twee dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten, doorgereisd is naar België, (4) ze heeft slechts beperkte stappen ondernomen om werk en huisvesting te vinden in Griekenland en er de taal te leren en zij maakt niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om de AMKA aan te vragen en te laten activeren en evenmin dat zij daartoe niet in staat zal zijn in geval van terugkeer en zij had wel degelijk toegang tot gezondheidszorg in Griekenland (5) het feit dat zij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het betoog ter terechtzitting van de advocaat van verzoekende partij doet niet anders besluiten. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de recente arresten van de Verenigde Kamers inzake personen die internationale bescherming genieten en zij stelt dat de redenering in de beschikking niet meer geldt gelet op het profiel van de verzoeker, gaat zij voorbij aan het gegeven dat de arresten waarnaar verwezen worden statushouders betreft wiens ADET is verstrekt, dat in de beschikking wordt gewezen op de verschillende situatie van statushouders met een nog geldige ADET en statushouders met een ADET waarvan de geldigheid is verstrekt en dat in de beschikking op basis van de aangehaalde medische en psychologische problemen werd geoordeeld dat in haar hoofde geen bijzondere kwetsbaarheid kan worden vastgesteld. Waar zij nog stelt dat verzoekende partij klachten heeft van duizeligheid en positieduizeligheid waardoor zij niet langer zware arbeid kan verrichten, dermatologische letsels en een huidziekte en dat zij een probleem heeft met de elleboogzenuw in de linkerarm, kan de Raad slechts vaststellen dat zich opnieuw beroept op elementen die reeds voorlagen voor de beschikking en waarover in de beschikking wordt onder meer wordt overwogen dat verzoekende partij *“niet concreet aantoonbaar dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische en medische problemen en de impact ervan zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Op basis van voorgaande kan aldus niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekende partij ook in de loop van de procedure voor de Raad geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit kan blijken dat zij heden met actuele ernstige medische of psychologische problemen zou kampen waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken of die haar zelfredzaamheid in ernstige mate zouden ondermijnen.

De verzoekende partij legt door middel van een aanvullende nota ook een brief neer van RSA van 16 januari 2026 om haar standpunt te staven dat toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg voor statushouders een actieve AMKA veronderstelt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, wat de toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende medische hulp betreft, uit de beschikbare landeninformatie waarop de beschikking is gebaseerd is gebleken dat de activering van de AMKA noodzakelijk is voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en dat voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA enkel toegang tot spoedeisende medische hulp en medicatie gegarandeerd is en dat ook psychologische of psychiatrische hulp deels gedekt is. Volgens de brief van RSA van 16 januari 2026 met betrekking tot de omzendbrief van 3 november 2026 biedt deze omzendbrief, volgens dewelke statushouders zonder actieve

AMKA toch toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg op voorwaarde dat zij een certificaat van opschorting van een verwijderingsbesluit kunnen voorleggen, geen soelaas voor het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg die geen spoedeisende hulp of medicatie is voor statushouders zonder AMKA of actieve AMKA. De brief illustreert aan de hand van een casus dat in de praktijk statushouders geen certificaat van de opschorting van een verwijderingsbesluit bij de politie kunnen bekomen omdat zij legaal op het grondgebied verblijven. Hierboven werd evenwel vastgesteld dat bij verzoeker geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid omwille van actuele ernstige medische of psychologische problemen die specifieke opvolging behoeven. Verder doet deze informatie ook geen afbreuk aan het feit dat statushouders zonder AMKA of actieve AMKA wel toegang hebben tot spoedeisende hulp en medicatie.

Door louter te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie doet zij geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking met betrekking tot haar individuele omstandigheden werd gesteld, met name dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie aannemelijk maakt, dat zij haar ADET nog geldig is tot 18 oktober 2026; dat ze had niet de intentie om op duurzame wijze een bestaan als statushouder uit te bouwen in Griekenland aangezien zij amper twee dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten, doorgereisd is naar België, dat zij niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om de AMKA aan te vragen en te laten activeren en evenmin dat zij daartoe niet in staat zal zijn in geval van terugkeer en dat niet besloten kan worden dat verzoekende partij nood heeft aan regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoekende partij toont hiermee ook niet aan dat zij als statushouder met een ADET die geldig is tot 18 oktober 2026 en een AFM die niet voor die datum kan gedeactiveerd worden en bij gebrek aan bijzondere kwetsbaarheid niet in staat kan worden geacht de moeilijkheden waarmee zij in geval van terugkeer kan worden geconfronteerd, waaronder het eventueel bekomen van een AMKA en een AMA bij een eerste legale tewerkstelling, het hoofd te bieden en de periode nodig om deze te bekomen te overbruggen zonder door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Verzoekende partij verwijst nog naar de moeilijke situatie van zijn echtgenote en zijn dochter in Gaza, het conflict met zijn broer en zijn wens om via gezinshereniging zijn echtgenote en dochter te laten overkomen. De Raad minimaliseert geenszins de uiterst moeilijke omstandigheden waarin zijn echtgenote en kind in Gaza verblijven en kan aannemen dat dit een constante bron van bezorgdheid is voor verzoekende partij. Er dient evenwel op gewezen te worden dat het herenigen van gezinsleden niet het voorwerp is van de asielpcedure en dat uit dit element niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland als statushouder met een ADET die nog geldig is tot 18 oktober 2026 en een AFM die niet voor die datum gedeactiveerd wordt, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden in geval van terugkeer naar Griekenland. Hetzelfde geldt voor het door hem voorgehouden conflict met zijn broer. De door hem ter terechtzitting aangehaalde elementen kunnen geen afbreuk aan de gronden uiteengezet in de beschikking van de Raad.

Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Haar betoog dat er voldaan is aan de criteria die door de Raad en door het Hof van Justitie vastgesteld worden om de vluchtelingenstatus toe te kennen, is bijgevolg niet dienstig.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET